

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 23.481 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X / IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2009 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 11 maart 2008 en 22 april 2008, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dagen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 februari 2009 om 08 uur 00.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. OGUZCAN, die loco advocaat K. BOSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Verzoekster is op 9 december 2007 in België aangekomen met toelating tot verblijf tot 6 maart 2008. Aan verzoekster werd zowel op 11 maart 2008 als op 22 april 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. De motivering, gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de voormelde wet van 15 december 1980, is voor beide beslissingen als volgt:

“Betrokkene verblijft illegaal in België”. Verzoekster diende tegen beide beslissingen een beroep tot vernietiging in, respectievelijk op 3 april 2008 en op 19 mei 2008. De repatriëring is bepaald op 24 februari 2009 om 11.30 uur.

2.1. Met verwijzing naar artikel 39/82, §3 van voormelde wet van 15 december 1980 werpt verweerder de onontvankelijkheid van de vordering op. Verzoekster heeft immers tegen de bestreden beslissingen een beroep tot nietigverklaring ingediend en dit zonder binnen de wettelijke termijn van dertig dagen een vordering tot schorsing in te leiden. Het thans voorliggend verzoekschrift kan niet worden aangezien als zou het bedoeld zijn in de zin van artikel 44 PR RvV.

2.2. Te dezen moet worden vastgesteld dat verzoekster blijkens onderhavig verzoekschrift tegen de bestreden beslissingen een beroep tot vernietiging heeft ingediend, respectievelijk op 3 april 2008 en op 19 mei 2008. Zij diende geen vordering tot schorsing in.

Luidens artikel 39/82, §3, derde lid van voormelde wet van 15 december 1980 is, eenmaal een beroep tot nietigverklaring is ingediend, een navolgende vordering tot schorsing niet ontvankelijk, onverminderd de mogelijkheid in hoofde van verzoeker om, indien de beroepstermijn nog niet is verstreken, een nieuw beroep tot nietigverklaring in te stellen waar een vordering tot schorsing is bijgevoegd. Indien de vreemdeling dus alleen een annulatieberoep indient en hij wordt nadien het voorwerp van een imminente verwijderings-of teruggedrijvingsmaatregel, dan kan hij geen vordering tot schorsing meer indienen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 139).

In zijn arrest nr. 79/99 van 30 juni 1999 overwoog het Arbitragehof in dit verband omtrent het analoge artikel 17, § 3, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gewijzigd bij de wet van 4 augustus 1996, als volgt: *“Ook al is het mogelijk dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat het gevolg is van de bestreden handeling, zich pas voordoet nadat het beroep is ingesteld, toch moet worden opgemerkt dat de wet de schorsing niet afhankelijk maakt van de verwezenlijking, maar wel van het risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, en dat de verzoeker normalerwijze in staat is om het bestaan van dat risico in te schatten zodra hij zich heeft voorgenomen de nietigverklaring van de voor hem griefhoudende handeling te vorderen.”*

De exceptie is gegrond.

3. Er is niet voldaan aan een van de voorwaarden zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en negen door:

Dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter
dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

F. HOFFER.